

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Mgr. J. S.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 1736/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Ad 3/2015 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Ad 3/2015 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Kárný senát kárné komise České advokátní komory (dále též „kárný senát“) rozhodnutím ze dne 25. 7. 2013, č. j. K 41/2013 (dále též „kárné rozhodnutí“), shledal žalobce vinným kárným proviněním a uložil mu kárné opatření podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o advokacii“), a to napomenutí a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 3 000 Kč.

[2] Kárného provinění se žalobce měl dopustit tím, že jako advokát, u něhož ode dne 11. 3. 2009 vykonává praxi advokátního koncipienta Mgr. L. M. (dále též „koncipient žalobce“), v době od 22. 2. 2012 nejméně do 14. 9. 2012 nevyvíjel důsledný dohled nad činností tohoto koncipienta, když mu umožnil poskytovat právní služby městu Žamberk na základě mandátní smlouvy, kterou koncipient žalobce dne 22. 2. 2012 uzavřel svým jménem a na svůj účet jako mandatář s městem Žamberkem jako mandantem, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb tomuto klientovi spočívajících v jednání se společností KAVEMA, s. r. o., společností JOHANN HOCHREITER s. r. o., společností Líšnická a. s., dalšími případně dotčenými osobami, dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby objektu „bioplynová stanice v kat. úz. Žamberk“ a ve věcech souvisejících s případnou výstavbou; vypracování analýzy skutkového stavu; vypracování (variantního) návrhu řešení; vypracování případné dohody o narovnání; zastupování v případných soudních sporech s dotčenými osobami; jednání a zastupování ve všech dalších navazujících a souvisejících záležitostech, tedy při výkonu advokacie nejednal svědomitě, při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržel pravidla profesionální etiky ukládající

mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost pečlivě vést advokátního koncipienta, který je k němu v pracovním poměru, a dohlížet na něj tak, aby získal znalosti a zkušenosti potřebné ke složení advokátní zkoušky a k výkonu advokacie a aby si osvojil a dodržoval pravidla profesionální etiky. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, čl. 15 odst. 1 Pravidel profesionální etiky (dále jen „etický kodex“).

[3] Žalobce napadl kárné rozhodnutí odvoláním. Odvolací kárný senát České advokátní komory (dále též „odvolací kárný senát“) rozhodnutím ze dne 13. 11. 2014, č. j. K 41/2013, odvolání zamítl a rozhodnutí kárného senátu potvrdil (dále též „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[4] Proti rozhodnutí o odvolání žalobce brojil žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí o odvolání zrušil. Dospěl k závěru, že žalobce mohl svému koncipientovi udělit souhlas k výkonu činností jím provedených na základě předmětné mandátní smlouvy. Tyto činnosti totiž nebylo možno označit za právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, neboť nebyly vykonávány soustavně. Podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu nadto může advokát dát souhlas k tomu, aby jeho koncipient poskytl sám svým jménem právní pomoc jiné osobě. Městský soud dále kárnému senátu a odvolacímu kárnému senátu vytkl, že se dostatečně nezabývaly závažností jednání žalobce. Podle názoru soudu na hodnocení závažnosti jednání žalobce mohlo mít vliv, že se žalobce informoval, k jaké věci byl souhlas udělen, že věc vnímal jako prosazování veřejného zájmu a že svého koncipienta považoval za zdatného právníka s dostatečnou praxí. Z uvedených důvodů rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení se závazným právním názorem.

III.

[5] Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností. Podle stěžovatelky městský soud nesprávně posoudil otázku, zda se žalobce dopustil kárného provinění, či nikoliv. Soustavnost činnosti koncipienta žalobce byla v daném případě dána. Z žádosti o souhlas a z mandátní smlouvy totiž vyplývá složitost a nepředvídatelnost vývoje vztahů, okruhu protějšků k jednání, zastupování v řízeních, variant řešení, rozsahu a délky vedení naznačeného souhrnu záležitostí. Zadání se týká jednání se třemi obchodními společnostmi, předem neznámým okruhem dotčených osob a orgánů státní správy, vypracování analýzy a variant řešení, zastupování v případných sporech a zastupování ve všech souvisejících navazujících záležitostech. Městským soudem odkazovaný čl. 15 odst. 4 etického kodexu pak nemůže vést k popření § 2 zákona o advokacii. Uvedený článek nadto odkazuje na zákoník práce, nikoliv na možnost samostatného podnikání svým jménem a na svůj účet. Stěžovatelka nesouhlasila ani s tím, že by se kárné senáty nezabývaly závažností jednání žalobce. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na motiv uděleného souhlasu (žalobce sám nechtěl věc z důvodu jejího politického pozadí převzít jako advokát) a na rozsah mandátní smlouvy. Není přitom podle stěžovatelky pravdou, že by dobré výsledky koncipienta žalobce snižovaly typovou závažnost jednání žalobce. Stěžovatelka dále dodala, že naplnění znaku soustavnosti není pro posuzovanou věc rozhodující. Žalobce se provinil proti svým povinnostem advokáta, když udělil souhlas k tomu, aby jeho koncipient vedl samostatně celou kauzu bez jeho dohledu. Tím porušil § 31, § 38 a § 39 zákona o advokacii a související stavovské předpisy. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

IV.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Stěžovatelka nesouhlasí s důvody, pro které městský soud zrušil její rozhodnutí. Nejvyšší správní soud připomíná, že městský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil, neboť shledal, že žalobce byl oprávněn svému koncipientovi udělit souhlas k výkonu činnosti pro město Žamberk. Předmětnou činnost totiž dle městského soudu nelze považovat za právní službu z důvodu absence soustavnosti tohoto jednání ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii. Podpůrně pak městský soud poukázal na článek 15 odst. 4 etického kodexu, který podle něj v danou dobu umožňoval, aby koncipient se souhlasem advokáta poskytl jiné osobě právní pomoc.

[9] Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii: *Poskytováním právních služeb se rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu.* (důraz přidán).

[10] Podle § 2 zákona o advokacii: *(1) Právní služby na území České republiky jsou oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným a) advokáti, b) fyzické osoby, které 1. jsou státními příslušníky členského státu Evropské unie, smluvního státu Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo Švýcarské konfederace (dále jen „domovský stát“), anebo jsou státními příslušníky jiného státu a jsou v některém z domovských států trvale usazeni, a 2. v domovském státě získaly oprávnění poskytovat právní služby pod profesním označením domovského státu, které bylo oznámeno ve sdělení Ministerstva spravedlnosti, vyhlášeném ve Sbírce zákonů (dále jen "evropský advokát"). (2) Ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění a) notářů, soudních exekutorů, patentových zástupců a daňových poradců, popřípadě dalších osob, jimž zvláštní zákon svěřuje poskytovat právní služby, b) zaměstnance právnické nebo fyzické osoby, člena družstva nebo příslušníka ozbrojených sborů poskytovat právní služby osobě, k níž je v pracovněprávním nebo pracovním vztahu anebo ve služebním poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí jeho povinností vyplývajících z tohoto pracovněprávního nebo pracovního vztahu anebo služebního poměru.*

[11] Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii: *Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.*

[12] Podle § 17 zákona o advokacii: *Advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*

[13] Podle čl. 4 odst. 1 etického kodexu: *Advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*

[14] Podle čl. 15 odst. 1 etického kodexu: *Advokát je povinen umožnit advokátnímu koncipientovi, který je k němu v pracovním poměru, účelnou právní praxí, pečlivě ho vést a dohlížet na něj tak, aby získal*

znalosti a zkušenosti potřebné ke složení advokátní zkoušky a k výkonu advokacie a aby si osvojil a dodržoval pravidla profesionální etiky.

[15] Podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu *advokát může dát advokátnímu koncipientovi souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti podle právního předpisu^{5a)} jen výjimečně, pokud jsou k tomu závažné důvody a nenaruší-li to řádný výkon právní praxe* (poznámka pod čarou odkazuje na § 304 zákoníku práce).

[16] Zdejší soud se již zabýval povahou činnosti koncipienta žalobce (Mgr. L. M.) pro město Žamberk, a to v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 9 As 155/2018 - 48 (dále též „rozsudek sp. zn. 9 As 155/2018“). Tímto rozsudkem zrušil rozsudek městského soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 9 Ad 3/2015 - 34, jímž městský soud zrušil rozhodnutí žalované, kterým byl sankcionován koncipient žalobce. Zdejší soud v uvedeném rozsudku (na rozdíl od městského soudu) posoudil činnost koncipienta žalobce jako soustavnou, a tedy jako spadající pod poskytování právních služeb. Uvedl, že „[z]ávěr o tom, zda v projednávané věci byla činnost žalobce (koncipienta nynějšího žalobce – poznámka soudu) soustavná a zda jejím obsahem byla právní pomoc, je však zapotřebí učinit na základě žalobcem skutečně vykonané činnosti. Činnost, kterou vykonal, žalobce popsal ve vyjádření ze dne 4. 11. 2012 (viz č. l. 16 až 20 kárného spisu). Kárný senát v souladu s tímto vyjádřením zdůraznil, že žalobce dne 24. 4. 2012 vypracoval právní posouzení, dne 25. 4. 2012 podal návrh na předběžné opatření, podnět k přezkumu správních rozhodnutí a návrh na přezkum stavebního povolení, dne 24. 5. 2012 jednal na Radě města Žamberk, dne 18. 6. 2012 jednal s právníky společnosti KAVEMA, dne 26. 6. 2012 obhajoval postup na Zastupitelstvu města Žamberk, dne 28. 6. 2012 odeslal přípis Radě města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu, dne 21. 8. 2012 se účastnil jednání města Žamberk a společnosti KAVEMA, dne 29. 8. 2018 vypracoval návrh dohody o narovnání, kterou v období od 4. 9. do 18. 9. 2012 upravoval (viz str. 4 rozhodnutí kárného senátu).

Na jednání v řízení před městským soudem žalobce uvedl, že jeho činnost spočívala v posouzení relevantní dokumentace, nalezení právního řešení, jeho předložení Radě města Žamberk, podání návrhu na vydání předběžného opatření v řízení před soudem, vyjádření k odvolání, jelikož návrhu bylo vyhověno a bylo proti němu podáno odvolání, navazujícím podání žaloby a následném jednání s cílem nalézt mimosoudní řešení sporu. Sestávala tedy asi ze tří nebo čtyř právních úkonů. Městský soud z vyjádření ze dne 4. 11. 2012 shrnul, že žalobce dne 7. 3. 2012 zahájil mediační jednání se společností KAVEMA, dne 24. 4. 2012 vypracoval analýzu stavu vztahů mezi účastníky, dne 25. 4. 2012 podal návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přezkum vydaného stavebního povolení, ve dnech 18. 6. a 21. 6. jednal s právníky společnostmi KAVEMA, dne 14. 8. 2012 podal žalobu a v průběhu srpna a září vypracoval návrh dohody o narovnání (viz str. 2 a 3 rozsudku městského soudu). Činnost žalobce tedy sestávala z analýzy skutkového stavu, návrhů právních řešení, jednání s dotčenými osobami a zastupování v soudních řízeních (viz str. 8 a 9 rozsudku městského soudu).

Mezi účastníky není sporu o tom, že výše uvedenou činnost žalobce vykonal. Jejím obsahem byla právní pomoc a z jejího rozsahu plyne, že byla vykonávána soustavně. Z výše uvedeného popisu je totiž zřejmé, že sestávala z několika právních služeb (ve smyslu úkonů právní pomoci), a to přinejmenším ze zpracování právního rozboru, zastupování v řízení před správním orgánem, zastupování v řízení před soudem, udělení právních porad a sepsání listiny. Zároveň se jednalo o činnost, k jejímuž provedení bylo zapotřebí delší doby (více než půl roku). Činnost žalobce tedy měla trvalý charakter. Není proto podstatné, pokud nebyla vykonávána opakovaně či pravidelně (popř. neměl-li to žalobce ani v úmyslu).

Soustavnost zároveň nelze spojovat s počtem právních případů (kauz) či počtem osob, pro něž je činnost vykonávána. Pokud by se týkala více právních případů či byla vykonávána ve prospěch více osob, nemusí jít o činnost trvalou, opakovanou či pravidelnou (např. poskytnutí právní služby spoluvlastníkům). Avšak i naopak, pokud by se týkala jednoho právního případu či byla vykonávána ve prospěch jedné osoby, nemusí jít o činnost jednorázovou, nahodilou či výjimečnou. Takové kritérium není způsobitelné rozlišení již proto, že jeden případ (popř. činnost ve prospěch jedné osoby) může sestávat z jedné právní služby i více právních služeb.

V projednávané věci proto není podstatné, že žalobcem poskytnuté právní služby souvisely s výstavbou bioplynové stanice v katastrálním území Žamberk. Z popisu činnosti žalobce je rovněž zřejmé, že nesestávala pouze ze zastoupení v soudním řízení podle § 27 odst. 1 o. s. ř., byla daleko rozsáhlejší. Není proto ani rozhodné,

pokračování

že žalobce nezastupoval opětovně v různých věcech. V této souvislosti soud pro úplnost uvádí, že pojem věc ve smyslu uvedeného ustanovení občanského soudního řádu [a contrario pojmu (těžce) věci ve smyslu § 83 odst. 1 o. s. ř. a § 159a odst. 4 o. s. ř.] nelze s pojmem případ (kauza) ztotožňovat.

Soud tedy dospěl k závěru, že činnost žalobce byla vykonávána též soustavně, jelikož měla trvalý charakter, a byla tedy s ohledem na výše uvedené poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii.“

[17] Nyní rozhodující senát se s posouzením dané otázky provedeným v rozsudku sp. zn. 9 As 155/2018 plně ztotožňuje, a jako takové je proto přebírá i pro nyní posuzovanou věc.

[18] Činnost koncipienta žalobce, ke které dal žalobce výslovný souhlas, je proto nutno vyhodnotit jako poskytování právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii. Městský soud tudíž pochybil, dospěl-li k opačnému závěru. Nutno přitom v nyní souzené věci (týkající se kárného provinění žalobce jako advokáta, u kterého vykonával předmětný koncipient praxi) dodat, že i z textu souhlasu žalobce založeného ve spise vyplývá, že žalobce udělil svému koncipientovi prakticky neomezený souhlas k vykonávání jakýchkoli potřebných právních úkonů, a to po neomezenou dobu. V souhlasu totiž uvedl následující: „*Souhlasím s tím, aby Mgr. L. M., můj zaměstnanec, vykonával činnost na základě zadání Pardubického kraje nebo města Žamberk ve věci řešení a případné nápravy stavu obledně prodejnů, užívání, poškození apod. pozemků v majetku města stavební a jinou činností společností KAVEMA, s.r.o. a v souvisejících a navazujících záležitostech, a to mimo zaměstnanecký poměr a koncipientickou praxi.“*

[19] Pro úplnost soud ve shodě s rozsudkem sp. zn. 9 As 155/2018 dodává, že pokud stěžovatelka namítá, že posouzení otázky soustavnosti činnosti koncipienta žalobce není v projednávané věci nezbytné (jelikož žalobce porušil § 31, § 38 a § 39 zákona o advokacii, resp. související stavovské předpisy, a nikoli § 1 a § 2 zákona o advokacii) brojí sama proti vlastním rozhodnutím. Kárný i odvolací senát totiž jednání koncipienta žalobce posoudily jako poskytování právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii (viz např. str. 4 rozhodnutí kárného senátu a str. 4 a 5 rozhodnutí odvolacího senátu). Jestliže městský soud dospěl k závěru, že podmínka soustavnosti naplněna nebyla, mívá se tvrzení stěžovatelky, že její naplnění není nezbytné (tedy, že ke shodným závěrům by bylo nutné dospět i tehdy, pokud by jednání koncipienta žalobce nebylo poskytováním právních služeb ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii), s důvody, o něž opřela své závěry v kárných rozhodnutích. Tato část argumentace proto nemůže obstát. Správní soud je totiž soudem přezkumným, přičemž rámec jeho přezkumu je určován správním rozhodnutím, které je žalobcem napadáno a které by měl příslušný správní orgán po skutkové i právní stránce obhájit (§ 75 s. ř. s.).

[20] Stěžovatelce je nutno dát zapravdu i ohledně jejího tvrzení, že městský soud pochybil, pokud závěr o důvodnosti žaloby vystavěl mj. na čl. 15 odst. 4 etického kodexu. I v této souvislosti je totiž nutno odkázat na rozsudek sp. zn. 9 As 155/2018, ve kterém zdejší soud uvedl, že jestliže koncipient žalobce „*vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii, nejedná se o případ, na který by dopadal čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Jinou výdělečnou činností totiž může být pouze činnost, kterou zákon advokátnímu koncipientovi nezakazuje. Poskytovat právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii vlastním jménem a na vlastní účet jsou však oprávněny pouze osoby uvedené v § 2 zákona o advokacii, nikoli advokátní koncipient. Proto není v této souvislosti ani podstatné, zda žalobce naplnil podmínky čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Je nesporné, že advokátní koncipient je oprávněn poskytovat právní služby v rámci výkonu koncipientické praxe (viz § 26 odst. 2 zákona o advokacii a pravidla pro výkon substitučního oprávnění).“*

[21] Stěžovatelka dále brojila proti závěru městského soudu, že v rámci kárného řízení nebyla dostatečně zkoumána závažnost jednání žalobce ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii.

[22] Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.

[23] Zdejší soud v opakovaně odkazovaném rozsudku sp. zn. 9 As 155/2018 uvedl, „že při posouzení závažnosti je třeba přihlídnout nejen k významu chráněného zájmu, nýbrž též k následkům skutku (ve vztahu ke klientovi, dalším osobám i advokátnímu stavu), k okolnostem, za nichž byl spáchán, k osobě kárně obviněného a míře jeho zavinění [přiměřeně srov. § 24 odst. 2 vyhlášky č. 244/1996, kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů].“

[24] Rozhodnutí odvolacího senátu těmito požadavkům dostalo (viz str. 5 a 7 až 8 tohoto rozhodnutí). Odvolací senát sice vyšel z významu chráněného zájmu spočívajícího v regulaci trhu s právními službami (a to ve vztahu k poskytovatelům i příjemcům těchto služeb). Zohlednil však i způsob a další okolnosti jednání žalobce (žalobce jednání svého koncipienta nezabránil, nýbrž mu ho výslovně umožnil). Vzal v potaz i to, že podnět k zahájení kárného řízení podala obecně prospěšná společnost Transparency International - Česká republika, o.p.s., která závažnost činnosti koncipienta žalobce napadla zejména s ohledem na možné neoprávněné čerpání veřejných prostředků v souvislosti s nelegitímním podnikáním koncipienta. Odvolací senát tedy podmínku závažnosti posoudil a svůj závěr odůvodnil.

[25] Ze všech výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení městský soud vyjde ze shora uvedeného právního názoru kasačního soudu, podle něhož žalobce udělil svému koncipientovi souhlas s tím, aby vlastním jménem a na vlastní účet poskytoval právní služby ve smyslu § 1 odst. 2 věty první zákona o advokacii (a nejednalo se proto o činnost, kterou by mohl podle čl. 15 odst. 4 etického kodexu vykonávat). V mezích žalobních bodů opětovně posoudí, zda se žalobce dopustil kárného provinění, tedy zda naplnil skutkovou podstatu § 32 odst. 2 zákona o advokacii tím, že porušil § 16 odst. 2 zákona o advokacii, § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a čl. 15 odst. 1 etického kodexu.

[26] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu